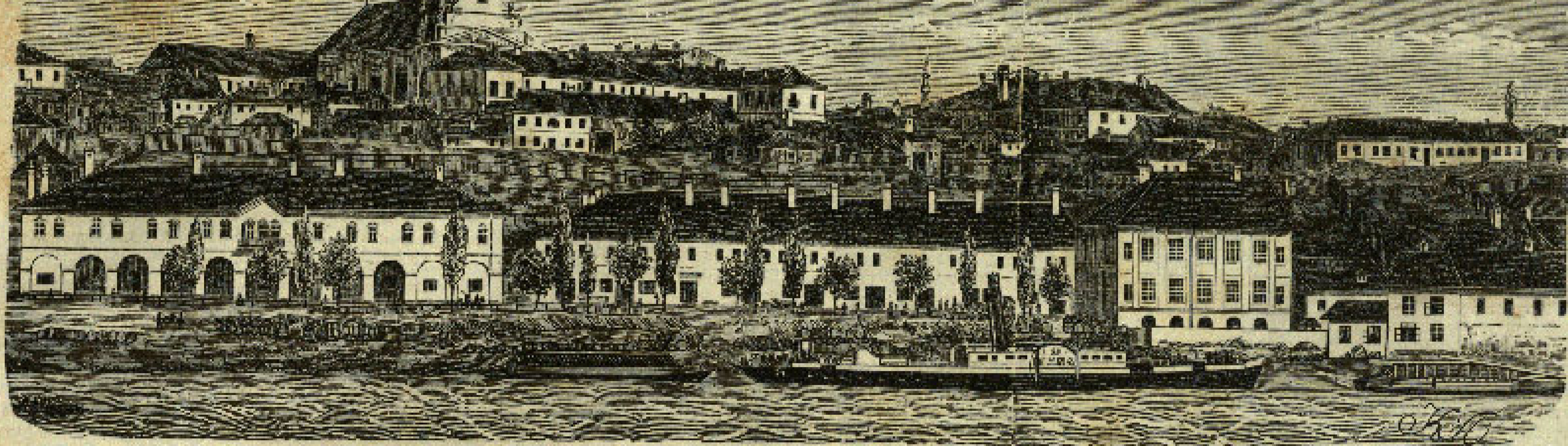

БЕОГРАДСКЕ ИЛУСТРОВАНЕ НОВИНЕ

БРОЈ 12. У БЕОГРАДУ, 16. ЈУНА, 1886. ГОДИНЕ. ГОДИНА I.

Изазе 1. и 16. сваког месеца, а стају у Србији на годињу 30 гр. на по' год. 30 гр. чар.; за Аустрiju (с урачуваном поштарином) на годињу 6 з. 50 по ч. аустр. тр., на по' годиње 3 з. 25 новч. аустр. вредности. — Огласи плаћају се од сваког реда, сваки пут по 1 гр. чар. или 12 новч. аустр. пр. — Писма се примају само наплаћена а рубрике и претже невраћају се.

С овим листом завршујемо прво полгодије и молимо, да нам се предплата за друго полгодије пошаље што пре.

ПРЕГЛЕД.

- Хаџилук у Меку.
- Мисир.
- Ко је убио фратра?
- Москва.
- Политика.
- Загонетке у слици.
- Разреш. ребуса из бр. 11.
- Оглас.

ХАѢИЛУК У МЕКУ.

Најаснији символ верозаконог јединства у Исламу, најјача свеза свију људи овог верозакона, то је хаџилук у Меку. Јер би се Исламство зацело распало и на разне стране изгубило, кад овај верозаконни обичај не би помврјују у једну точку сједињавао све своје последовате. Мухамед је ту верозакону акту ставио у дужност, кад је казао, да ће сваки верник, ако за време свога живота не одговори бар једаред овој дужности, умрети као Еврејин или Хришћанин, т. ј. да нема да се нада вечитом спасењу. Но за Мусулмана то је више, него само проста дужност савести, за њега је то лек, кад се клања опом првом камени, који је био при стварању света бео, а сад је због људских грехова сасвим поцрнито. Хаџилук у Медину то је само даљи израз побожности, бива једним и истим трудом, а диже хаџију још већма у милости божијој.

Ови су хаџилуци израз живота на истоку и остатак од прошлог доба, кад су Мусулмани још проводили скитајући живот.

Сваке се годиње из Стамбола врећу кахирвани од хаџија за Меку. Кахирвани се скупе пред сарајом судановим, где приме поклоне, које је султан наменио за хаџије у Меки и Медини. Кад је ова свечаност, онда се покажу сви великани, који доносе султанове поклоне најпре у један чадор. Камиле, које ће да носе те поклоне, шесет пута мора да обиђу око ливаде, која је пред сарајом, а хаџије и гледаоци међутим поје свете песме. Кад су камиле већ патоварене, онда се крене кахирван певајући и молећи се богу, а прати га сјасет беспосленог света до пристаништа, где се кахирван укрца у лађе.

Кад се кахирван искрца на обали Цице, онда му почиње путовање кроз пустињу. (Види слику.)

За хаџију пушке су ове седам способности: Својство, да је Мусулман; да је пунолетан; да је слободан; да је здравог разума; да има доста ране за пут; да има коња или камилу за јахање, ако је Мека од његове постојбине даље од два дана хода; и да је сигуран друм.

Основи хаџилука јесу: Изјава намере, пре него што ступи на свету земљу, да хоће ову свету дужност да испуни; да ће деветог дана месеца Цул Хуме отићи на брег Аџру; да ће првог празника седам пута обићи око храма; да ће седам пута трчати, колико игда може, од Саџе до Мерве.

Хаџији су десет ствари забрањене: Несме на себи да има ништа, што је шивено; ни мушкарци, ни женскиње несме да покрију лице; несме да чешљају косу; несме да шишају или ва други какав начин да тамане косу; несме да секу нонте; несме да се мажу мирисљавим стварима; несме да уговоре брак; мушкарци и женскиње несме да се састају. По почету је само удатим женама дозвољено, да иду у хаџилук, то су Делили, — који прате кахириване и на путу им показују памтења предне пределе и ствари — обвезани, да у Циди дочекају неудате женскиње и удовице, и да се ту с њима као форме радн венчају. Ови Делили прате их онда у Меку, али по повратку морају да одпусте те назови супружнице.

До девет миља око Меке несме да се приближи Хришћанин или Еврејин. (105)

МИСИР.

Природом и повесницом својом Мисир је најчуднијата земља. Кад је поплава, онда изаиди на грдно језеро, из ког виле као прве прте насипи, а сада изгледају као острвци. Кад престане поплава, онда је Мисир рајски прт, препун риаком и воћем; после жетве паличи на пустињу.

Идемо ли уз реку Нил, онда имамо пред собом прошлост од 4—5000 година, јер на његовом брегу и по острвима стоје још развале од времена Фараонових. На обали животносног Пала види се модр растиња око белоцветног багрене, голубови гуче на палмовом грању, мачство речних тица седе на појединим прудовима а чапља и пелека лови рибу. У даљини таласа се шисница и виде се цветна поља напучног ибуна. Још даље светле се натре по селима, деца кличу, стока муче, крај Нила певају људи, који грабе воду а бирају је у олуке; врчи точак, који дине воду и као нечезављају чује се слаби гласе талбуре.

Где, тамо из грања виле стубови старог храма; али унаоколо све је сада дружије. То су остаци славног града Тебе са сто капија. Пуста је блеск Фараона, и онет су ове развале сведоци прастаре образовности, која је ђунијом и простих алатом стварала оваке грдне споменике. Тих споменика има сјасет, на су тако велики, да на једној бившој сали (дворани) сада стоји цело село. Јер усред развала старих храмова и краљевских палата изаидо садатњи жителји своје гадне кућерке, а у гордим стубовним ходињима величанствених здања сада седе пастири. Стојицама палата морале су овде стајати а свага је грађена била од грдних гранитских поларпних стена без парчета гвозђа, лена или дрвета. Храмови и палате имају дугуласто четвороугласту форму; на узаску стајаши стубови или грдне статуе од 40—80 стопа висине, латни беше ходињ од стубова на тек онда здаше, које је окружавало више авлија. Иза здања беше дугачке стубовне дворане, а од једне авлије до друге вођаше алеје од сонискова.

Свуд по Мисиру има пирамида, (види слику) али највише су у пределу око Бахире на високом рављу с оне стране Нила, имају висину од 450 стопа, а свака страна доле до 700 стопа дужине.

Кадав је порав бити огроман посао, од грдних стена саставити једну таку пирамиду, од које камене могло би опасати сви Шлавољску. Камен су на Нилу доносили из даљних брегова, на су та дивали на висину од 450 стопа! Тупису могли радити по скалама, већ градиле носиве, који су бивали уволно дужи, уволно се већма приближаваше висини прта. О једној се пирамиди зна, да су на њој куцах 20 година дан по дан радили 100,000 људи. У Европи нека горња, који би тако висок био као најнижа пирамида. Иаутира у пирамиди јесу геспи ходињца који воде у простране собе, које су биле гробнице краљева. Стари Египћани веровали су, да ће онет после 3000 година оживити, зато су у таке гробнице мећали своје мртваци, које су пајире балсамисали, да би душа, кад се поврати, нашла неповређено тело.

Велики су споменици прошлости мисирске, но утолико јадније нагазда тамо данас. Вароши су развале, гуче гада и кама. Жителји су заглуљени, и морају да гроче свој труд и зној за ђејевне спог турских индекрала, а да још није оне грдне провозне трговине, коју ће Мисир увек имати због спог положаја, — та би красна земља већ одавно сасвим пропала..... (106)

КО ЈЕ УБИО ФРАТРА?

(СВИШТАК.)

„Е видите!“ говораше консул. „Један прот, доста певала Турчин, Мухамед-Ел-Телија, био је од наше уапше због невог малог дуга, и сам ми се понудио, да ће нави траг убијству, ако платим тај невог дуг од 30 гроша. Ја обећам да ћу исплатити његов дуг, на да ћу му још овиш тога показати 10 гроша, ако узмогне паћи траг. С почетка издао је — хула један, — само оне убијаци, који далеко одсуствују, на међу пљима и једног, који је већ умро; но кад сам све спремно био, да му уместо дуга платим троштруком канџијом, онда изада неког еврејског берберца, који једе много авијуна; по тај у најапету своје ништа пакте признати. Телија ми рече, да му дам подоста авијуна, но уједно и двадесет и пет канџија; канџије зато, што онје хтео признати, а авијуна зато, што је као најанац тако навикнут био на њега, да је без њега био као сасвим глув. И једно и друго средство добро подејствувје. Заповедих, да се Ел-Телија с њим заједно затвори, и Турчин после неколико

часова јави, да Еврејин хоће да призна. Сад га испиташе, и он призна, да је 24. Јануара пред вече познат био у кућу Еара Харире, где му овај са својим савио Мусом и још неким другим Еврејима учини предлог, да закоље патера Тому, који је био у истој соби а пасловно се у ћошћу. Берберци није то хтео учинити; онда они други скуваше шестстотина гроша и дадоше му, да он о тој ствари само ништа осговори. Но то је морао бити паклени понав, јер другој дана нестало му из пена, а остали му само оне паре, које је заслужио бријањем.“

„Ви сте зацело истог убеђења као и ја,“ смејаше се путник. „да је берберци бушао, кад се онно од авијуна.“

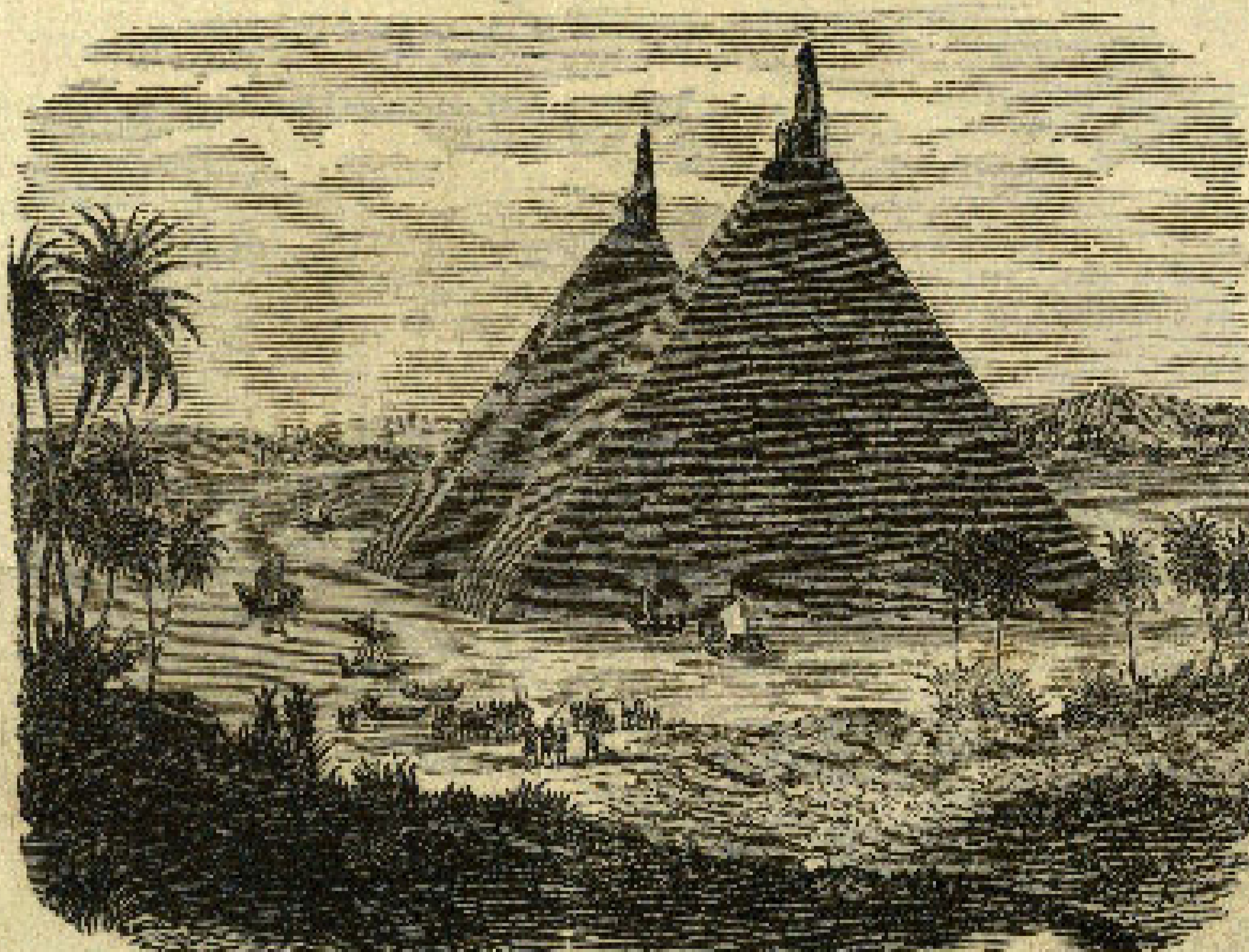
„И ја би био вашег мишљења,“ одговори консул, „да томе нема још и других убеђујућих доказа. Ја сам обрекао и брици и његовом пријатељу Ел-Телију, да их већу канџапати, ако су и они пошемају у ово убијство, само ако ми за ово злочинство поднесу доказе. На гле! мало затим доше ове хуле, костур патера Томе из пене блатне јаруге.“

„Зар нег костур,“ зачуди се лекар, „та ја сам мртво тело тек јуче видео.“

„Није баш цео костур, но многе кости,“ навијаше Француз, „али доста, да сам когао на основу тога признати кривичног нештита, и тако заповедим пре свега, да чакуте људски прошибају.“

Странац је шкрикнуо зубима, а високогродни господин инквизитор мишљаше, да је зато, што се луту на Евреје. „Дођите,“ довише консул, „па да вам покажем остатке овог мученика, да по повратку вашем у Европу и сами можете признати, шта сте видели. Већ се уступа-риша једна страна, чивутска партаја, на у њој и један Хришћанин, аустријски консул, мисе оговара, а жали убијаче! Дођите.“

Он одведе лекара проз дугачак ходињ у једну узану ћелију, која је била покрај собе клуларене. Једина мала рупа с јаким шивеном решетком на дебелим грањима од растовог дрвета, једна је пропуштала мало пешто светлости и ваздуха у овај затвор, у коме остраг чињаше се лекару, као да види два полтната човека. „Видите ли онде мошти закланог мученика. Ја их ту држим зато, да се гасдашем остатка мученичких умешта душа ових чивутских светова,“ рајарено новаче консул

ПИРАМИДЕ У МЕРИСКОМ ЈЕЗЕРУ.

и одведе лекара невог орнапу, у коме су на јастуку од прве кадше биле неке кости.

Лекар загледа кост во кост. „Да је тај, чје су биле оне кости, заклин, то је врло вероватно,“ говораше лекар у смеју и лутњи, „али неби га назвао мучеником, јер то су кости једног — маторог јарца! Ова је ртењача од неког великог овца, као што је то и она игуља кост. Господине граде! Аво су то ваши докази, онда ћу моћи у красној Француској признати, како сте баубадава шибази јадне Евреје.“

Зао и подмиули поглед засија из ова повишеног господина, али оди је умео као у лутњи да каже: „Фратрони у монастиру заменили су праве кости патера Томе с овим костима, зато, да им неба нестале. Ови калуђери једнако се боје, као што је то и она игуља кост. Раи и тако да им одузмеи признку за похвалу. Та маленкост, мислим,“ продужи он умљатим гласом, „да вас неће побудити, да ме у вашим мемоарима, које ће ти штампати, с похвалом неспоменете.“

Путник се једва уздржи, да некаже лутњу и одговори: „Да, ја ћу своје мемоаре штампати, на будите уверени, да ће ми мило бити, у пљма хвалом споменути вашу дољалност, господине граде.“

Ова јадна примамка задовољила је лакому сујету консула. Он се врати са странцем у ладонити ходињ, почаста га с разним умешерским боћем, а сам је нио плодоста рупа и коцкама. Једнако је бриљао с својим залостана и сваке је тасиктао лекара, дали он верује, да се мора бити ранија, кад је велика врућина, а притома је свагда испијао по једну чапшу. На је још и причао, како је сада у Паризу и Лондону мода у огиспијех друштво, да се помало једе и авијуна, који сасвим нечица, већ прициши само врло пријатне спе, као што је то и он сам толико пута пробао. Консул тако се расше-рета, да га се наш путник једва могао отрести и пошто га консул увери о споме благовољени и да му реч, да ће га бранити и против султана и шаха персијског, — само не противу цуштањских Бедуа, јер је то немогућно — путника се опрости и оде.

Још је било време одмора, и на простору под великом сикомором све је било мирно и празно, само је баба Прикиња чукала у једном удубу развалине од во-

двода и питајућим оког гасдала на усамљеног страпца. Он јој намагне, а она му се одма приближи.

„Рад би говорити с њом,“ шапне јој.

„Хајде нашо, на ћути!“ одговори баба.

Код врата једне мале бербернице осврше се Прикиња, и уђе тамо, а за њом страпца.

Бријца се пробуди иза сна и кад га баба увери, да је есендија угашуо само плаћа и желан, да се трља, — одма онет задрема, а баба му још да и сладко од конопља што је водео, па тако бријца за кратко време сасвим гврдо заспа. Прикиња, која је странцу међутим трчала пећа, сада престане, загледа још једаред спавајућег бријцу и стрчи. Но одма се врати с једном још ружнијом женскињом, која уклапајући своју првену косу с чепа и лача, пред убескутним страпцем пробрати се у леву дејду.

Само неколико тренутака показа се жалост на њеном лицу, па јој засуше очи и класке пред пета.

„Чему се могу падати,“ плакаше она, „а чега се изми плашати! О хекви есендија, смилуј се и педај, да невини пропадају у јаду и мукима. Узми цело наше имање, понуди консула с млогом благом; само их спаси!“

„Ја нетребаи твоје имање,“ одговори лекар; „али кажи ми, дали можеш до поноћи да спремиш код гроба светог Ворфа, три добре, с најчужнијим потребама на-товарене мехаре (камиле за брзо јахање), и дали би ми позајмила оног лепог коња Рустема, на коме сам већ јахао?“

Она радосно престане на то.

„Дакле буди на опрезу. Кад мујеници одвеза поноћ, онда спрема све и сви за бетање. Ја ћу међутим учинити све оно остало, што треба.“

Он је хтео да оде, но дејда га задржи.

„Вас цео дан грчао си,“ рече она, „због наше несвоје. Узми оно, то ће ти дати нову снагу.“ Она извуче малу кутију од слоново кости, омићену великим зрњима бисерским и преда је устезајућем се странцу. „Кад снага оне да ти остала,“ увераше она, „онда прогутај две од ових илуца, на ћеш да оживиш. Он, који је био, јест и биће, пека те благослови.“ — Она онет понуче првену косу на тело и брзо оде.

Под великом сикомором почео је живот престајућег дана. Ротер осети, да је јакко уморан, на немисли, да се регресивн кавом; али узалуд. С оловном теланом притискао му је сад грешавице и једна је дивао руку с елипадом до уста. Он се сети, да од њега зависе живот Еара и Муса, и срећа дејда! Она последња мисао као да га је нешто раадремала и он као нехотичне држаше у руци неш поклоп, малу кутију. Извади две мирисљаве пилуле и затезајућа метле их у уста, где се одма расточе с највећом сладости и мирасом и неспорватно брзо га сасвим оживе. Још неколико минути а он се дигне, као оно кајутра, кад је човек добро проспавао целу ноћ, и пође аустријском консулу, до пред собом узгела лепог Рустема, кој је водео један мали идоган. Уследне коња и пође коњаку консуловом. Тамо нађе представника аустријског у друштву с неким морнарским капетанима и другим странаца, који су дошли у Дамас, да узивају красоте рајског овог предела. Разговор се окретао око страшног убијства и певалости Евреја, прогав којих је француски консул имао најјасније доказе у рупама. Сваки је понешто причао о узурпацији Евреја, о праведној освети против Евреја, и тиме подобна. Само је стари Мерлато влашито својом седом главом и као да није био истог мишљења.

„Пајире,“ разљиче се он, „треба да се докаже да су убијали, на онда тек имамо право, да их обесимо на прву казарку, али пре никак. И то мора бити из поште и човечан начин, а не мучењем, као што је то памислио Ратмантон. Тако поступаше срамоти Европу, и нас саме, па и ако су, — да ми простите — само Чивути, онет су зато људи као и ми.“

Доктор Ротер пресеке му говор и исприча му својства најбоњих костју. — Стари се морнар уприсисти.

„Та на тај начин дужност ми је, да ту јадну стоку молим за опростите због повређене јој части,“ прилаше он.

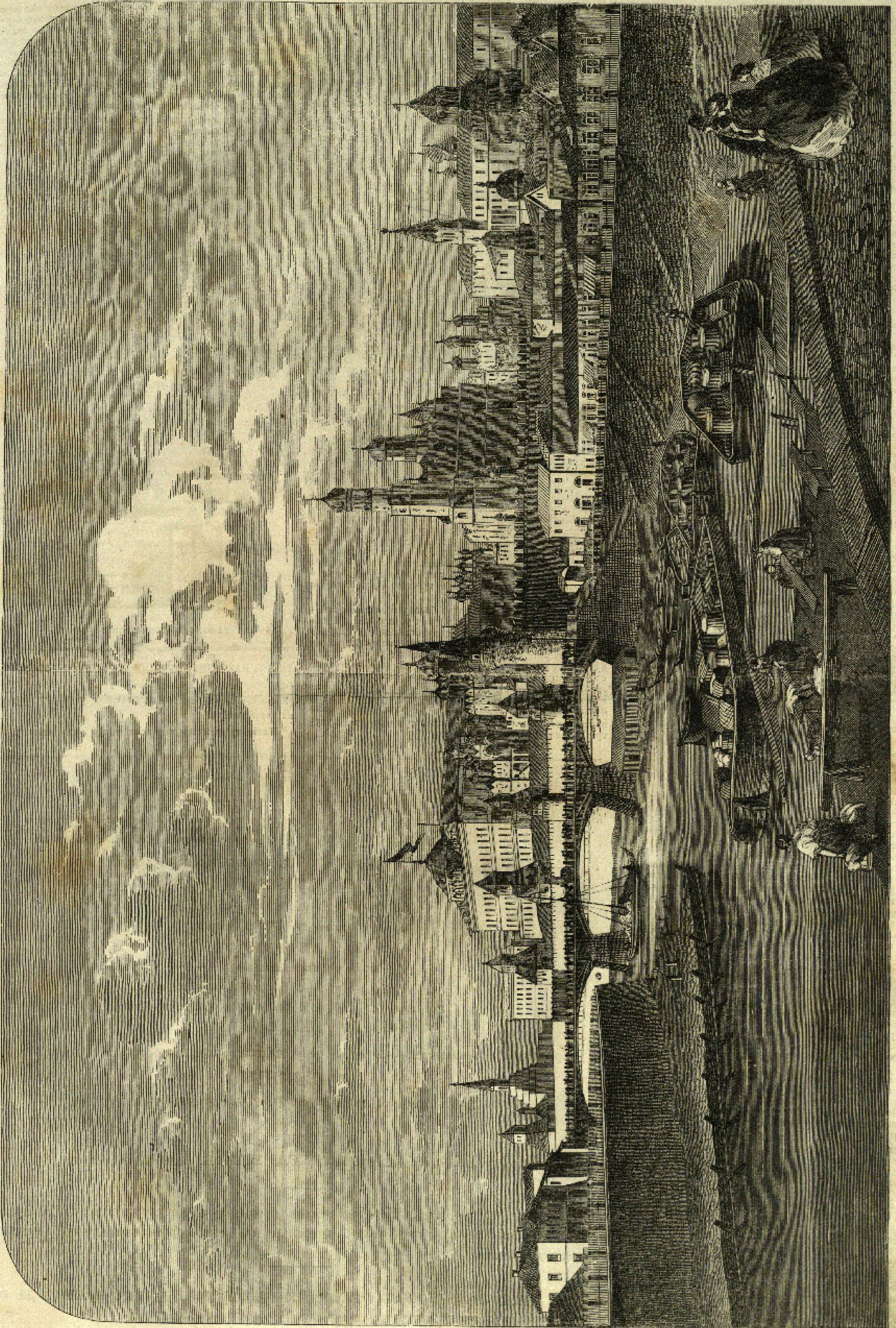
„За ваше оправдање има много лакши начин,“ тешићи говораше му лекар. „Харире имају код извора златне реке лепо намештени дворци; прострите вашу заставу на имање Евреја, који су под вашом заштитом, да им то бесни Французе невазори и неопљачка.“

„Који то?“ дрекне Мерлато. „верујте ми, на мачки у кући неће смеи да стане на рес! Оутра дјутру сам ћу тамо да оде, часта ми! Непином, заостављеном, на да је и Чивути, нећу дати, да му се што ва као учина! Кад би само јаднаке могао да учучунах из руку тог мучитеља; верујте ми, и сам би помогао. Увече ово десет и једнаст часова обично је нијај, као што се прича; како би било, да га онда не пљ који други казан човек посети? ... Писмо на ћепералног консула у Вајриту било би спремно; на и једно гесте спакија за одбрану неби авлија.“

Два месеца прођеше. Међутим се проз Ратмантон аверски задовољаво мучењем несрећних Евреја, а при свему томе онет није могао паћи убеђујућа доказа против њих. Пајире се Доктор Ротер преко пријатеља на јонским острвима и Малти учини, те неочеки мордае престати својим оверским поступцима. И сам му је Балет наша јавља, да би се и Ирокеи стадио таквих дела, и да он држи за своју дужност, да томе стане на пут; само је француска влада ћутала, да свог заступника невопротитивно.

Еара и Муса с дејдом утекоше још ону исту ноћ у Вајрут и посредством пријатеља сискоше највећа део свог имања. Не замишље Пичков и Фархад баш су у правном смислу тако измучене, да их је нестало. Самог доктора Ротера спаса је бранил рустема.

„Јесам ли имао право“, говораше Муса, „кад сам рекао, да је садатњи аналитизам тако исто свиреп, као овај пре много векова? Еара умро је у белусту, а дејда и ја, ми ћемо у Америку. Бог с тобом, — ти си нас избавио!“ — (98)

МОСКВА (АЕООАЕРЕМЪА.)

МОСКВА.

Ако је Москва срце Русија, то је Кремљ срце Мос...

Затоскии вели: Какав је леп, какав је красан наш Кремљ у мирној ноћи, кад се губа сутон на западу, а лун месец, бивстајући из облака, просипа своју благу светлост по небу и по целом свету.

Ово Кремља скоро је све, што историја руска има великог. С његовог врха бачени су остаци великог Дмитрија престола прима Пољској.

Кремљ није је замак, ништа пак скуп од самих храмова, већ је само стара језира Москва. Изнајпре био је тврђава против Монгола.

Пајасише је горошко кубе у Кремљу, Иван Велики. Бавшу је нека скоро све, што је свето. На његовом подножју лежи цар полокод, највеће звоно, од 3 1/2 хвата висине и 3 хвата и 5 стопа просечне ширине, а тешко је 5000 ока.

Неско друго велико звоно, позвај кој има још 31 висин у кубету Ивана Великог а звени се само о Ускрсу, Рођењу Христовом и кад се царски крунису. Ово је звоно добро у платку Иван IV. у Новгороду.

Три главне цркве у Кремљу јесу: сабор благовештенски, успенски и архангелски.

У народу се руском прича, да је Москва некада имала четрдесет пута четрдесет цркава, од којих су многе пропале пожаром и у ратовима. Сад још има до 500 тих храмова и 21 манастир. У дрви успенској крупншу се царски. Таванана те цркве сасвим је поцађена. Скоро свака икона у овој цркви стоји у сени с неким важним догађајем из руске историје.

У саборници архангела Михајла сарањују се руски велики књажеви и цареви. Овде пошва Михајло Черныгов, кој је убио Валу Каи, што није хтео да се клања монголским идолима; ту је и цар Василије Шуйски, који је као сужњак умро у Пољској, где је петого тело лежало 23 године; ту је и Петар син цара казанског, који је неколико година живео у Москви као сужњак. Гробница Ивана Грозног покривена је црном тојом, јер се овај крволок неколико часова пре него што је умро, завадућерио. У стара времена био је обичај, да су сви, који су нешто молили од цара, своје молбенице мећали на сандук од ног мртвог цара, одакле их нико други није смео узети, осим самог цара.

Влаговештенски је сабор цркви велика црква, која с грцима кубетом Ивана Великог и великом терасом царске палате, сачињава главну цркву у Кремљу. Народ мисли, да је велики крст на средњем кубету од сунвог злата.

Све ове светиње страшно је оскрбила француска војска под Наполеоном I. Сам Кремљ подопаше Французи на разни местима, али нису га могли оборити. Но у том истом Кремљу сада стоје у паради 875 топова, које су од Француза и њихових савезника отели Руси. Иза оружнице налазе се велика царска благајница, славни музеји, где су ове круне: Крзна Владимира Мономаха, коју му је из Цариграда 1116. год. слао византијски цар Алекси Комнин; једна грчка круна, послата кнегињи Олиги 946. г.; круне астраханска, казанска, сибирска, ђурђајанска и пољска.

Из овог кратког описа видљиве наши читаоци, да Руси своју стару престолницу с правом зову: „Свјатаја матицка Москва!“ (107)

ПОЛИТИКА.

И Прајска и Италија званично објавише рат Аустрији. У тај исти ма' Прајска изненада уђе у Хановеранску, Хесенску и Саксонску. Краљ саксонски, — скупивши гради блага, која има Саксонска још од оног времена, кад су њени књажеви били пољски краљеви — заједно с војском саксонском ушли су на своје земље, остали је Прајскама без икаквог одпора и оде у Аустрију. Ова друга двојица хтеле су да пристају уз Аустрију, али су догле одлевали, док поседовне земље две столице. Прајска војска јаво се раширала и треба који дан, да се утврди у ново заузима земљама, па зато по свој прилици и неудару на аустријску војску. Ова пак ваљда мисли да чека догле, док јој се неукаже угодна прилика, да Прајсе укуче у казан чешки и ту — по речима неких инглеских и белних повина — да их сагре. Доста је то, да су Прајсе без боја добиле добре познице, које се лако могуће бранити и окупати.

Италија разграђава своју војску од границе швајцарске код Велтина до јадричког мора, где је подпомаже цениа злата. Огроман ће посао бити, четириотал од тврђина и Венецију освојити, али где и влада и народ свом свагом раде за ослобођење једне области са сродним житељством, тамо најпосле не треба се тако ни чудити, ако им посао испадне за рупом.

Што аустријске повале слуте рђав свршетак рата по Прајсе, то им треба ошростати, јер што жалде, то и говоре. Но Прајска није се укучила безобзирце у рат; то се види из свега. Она већ одавно у најбољем пријатељству живи с Русијом, дакле с те ће стране бити сигурна; цару Наполеону иде у рачун, да је на страни онога, који оне да сруши остарели швадњачки уговор од 1815. год. а и Прајска то оне; најпосле Прајска сама тешко би свршила с Аустријом, али је ту онет Италији, која с јуна павалује на ју.

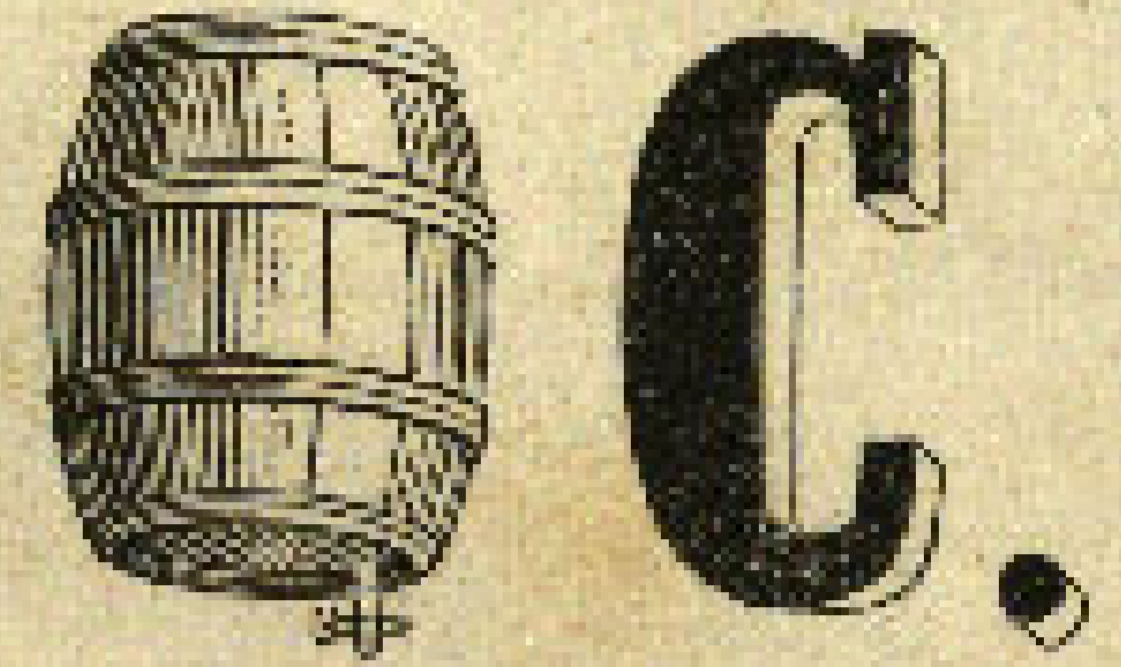
Аустрија је већ много пута била у великим и крајњим власностима, али срећа је увек уз њу била. И сад је влада неће раскомадати, јер то осталих силама „бог равнотеже“ неба се допадало, — дакле по свој прилици у овом ће рату бити неколико жестоких бојева, па ће онда да се укучају остале силе, и да патерају ратоборне силе, да престану од ратовања. Баронски уговор одређиће Аустрији по свој прилици новчану награду за Венецију, а Прајску ће да пропаше с неколико од оних малх држава, које а тако нису за ништа, јер се саме против спољашњег непријатеља немогу одбранити, а укучри обично владају као спахије.

Што пак „Позор“ ова господа у Загребу сад баш савају о успостављену уображеног „звоничарског царства“ и што мисле, да се то може удејствовати с авангардама од ератрова, то показује, да у својим лекцијама још пкосу дошли до питања, како се успостављају државе, јер би иначе морали знати, да у данашње доба само ослободан народ може олакше себи придружити онет сасвим сродан и привржен, по угнетен народ. Да ли пак Бомбаши раде спахијама, који носе турбане, или онима, који носе клобуке, то ће по њм свеједно бити.

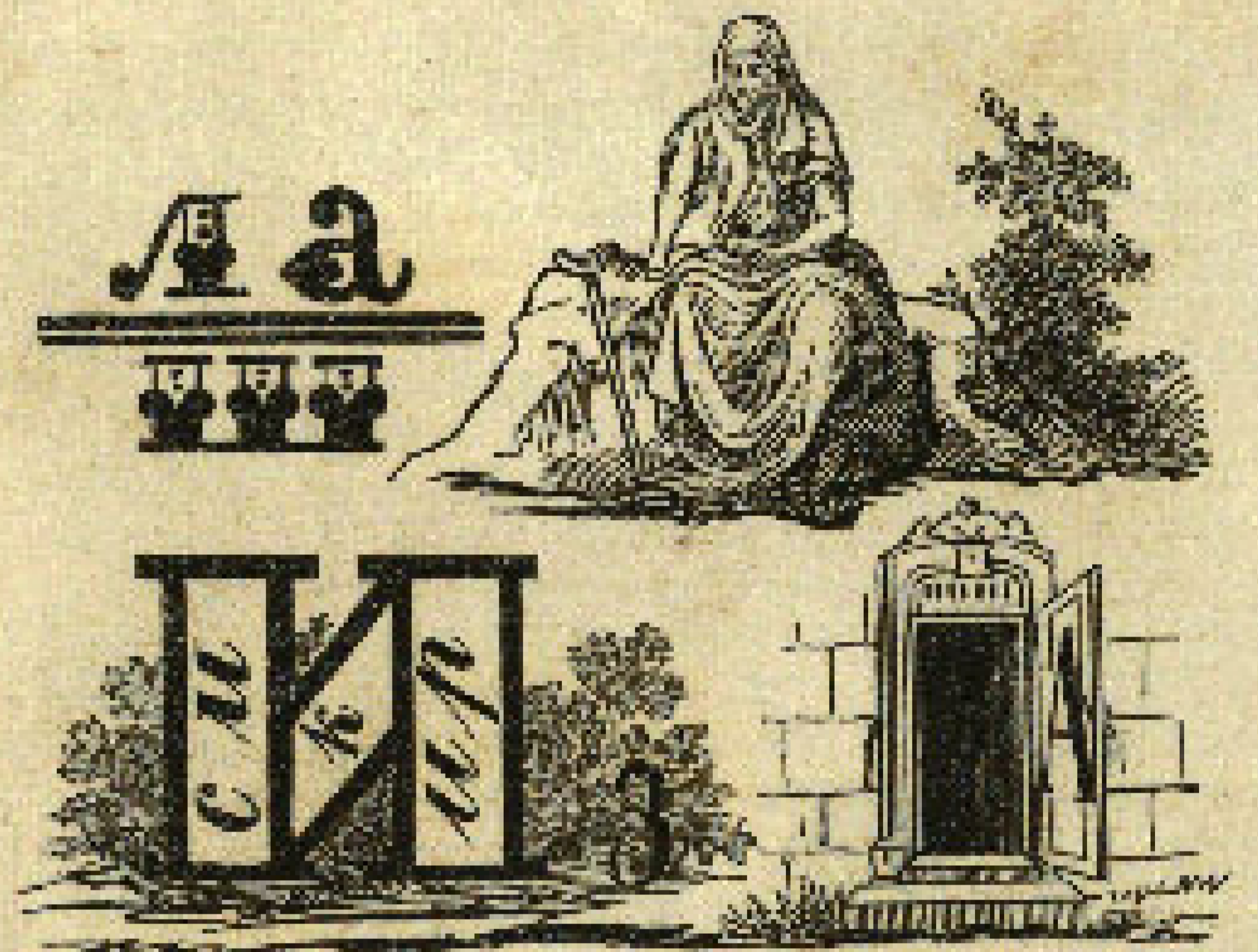
Влашка влада скупља добровољце и обраче, да ће сваком момку увек месечно унапред плаћати по два дуката. (108)

ЗАГОНЕТКЕ У СЛИЦИ.

од Б. Ј. Борђевска.

од Мил. Ант.

РАЗРЕШЕЊЕ СЕ У ДАЉИМ БРОЈУ. (109)

РАЗРЕШЕЊЕ РЕБУСА ИЗ БРОЈА II.

(Како Т у Ђ у К оп(о) у П О Јеле Ш Т (у)ло Ј у О Д ма све(т) ли(р).)

Како туђу мому поједеш, твоју одма свежи.

ПОЗИВ НА ПРЕДПЛАТУ.

„БЕОГРАДСКЕ ИЛУСТРОВАНЕ НОВИНЕ“

излазе у Београду 1. и 16. сваког месеца а стају:

У СРВИЈИ:

на целу годину: 60 гр. чарш. на по године: 30 гр. чарш.

ЗА АУСТРИЈУ:

(с утврђеном поштарјаном)

на целу годину: 6 фор. 50 новч. аустр. вредн. на по године: 3 фор. 25 новч. аустр. вредн.

Предплата с точним адресом шаље се у наплаћеном писму:

„ЕКСПЕДИЦИЈИ

Београдских илустрованих новина,

у Београду.“

У Београду прима предплату АЛЕКСА ИЛИЋ, разноситељ новина.

Она господа, која изван Београда скупе предплату и пошљу новце од 10 предплатнива, добиће за свој труд један еземплар, или могу задржати новце од једанаестог предплатнива.

Ове новине неће се слати никоме, који не предплати, зато молимо, да се ускори с пошњањем предплате.